

bertil. Jeg ser deri en Begyndelse til Kjøbenhavns Befæstning, og det bliver jeg bestyrket i ved at læse Anmærkningerne til Finansloven og ved at læse den Betænkning, der er skreven saavel af det første Mindretal som af Høire. Det forudsættes i det første Mindretals Betænkning, at det, der forlanges, staar i nøie Forbindelse med, hvad der blev forlangt ifjor. Det staar nu for mig saaledes, at, er det Tilfældet, hvad vil saa ikke komme til at staa i Forbindelse med denne Bevilling til næste Aar. Saa vil der komme en Række af Forbindelser og en Række af ny Bevillinger, forsaavidt den Forudsætning holder Stik, som er antydet i Betænkningen. Det siges, at det er økonomist at give 100,000 Kr. mere for denne Slags Kanoner, end man ellers vilde faae andre Kanoner for. Ja, det kan gjerne være, at en Økonomi ogsaa af denne Art kan have en vis Berettigelse; men jeg maa oprigtigt tilstaa, at jeg forstaar ikke, at der ligger noget Økonomist deri. Det forekommer mig, at det nærmest kan betragtes som en Slags politisk Fortvivlelse. Der siges endvidere i denne Betænkning, at der er taget Hensyn til Folkethingets tidligere Stilling i denne Sag. Der maa jeg gjøre opmærksom paa, at der nylig er foretaget nye Valg, og det Folkething, der nu sidder her, kan efter min Mening ikke være forpligtet til at gaa ind paa alle de tidligere Bestemmelser eller paa at gaa med til alle de Misgreb og Feilgreb, der ere gjorte af tidligere Folkething. Er den Raastand rigtig, er der dobbelt Fare ved at gaa ind paa den Bevilling, her er forlangt, thi saa vilde vi i Fremtiden være bundne til alt Muligt. — Naar jeg i disse Bevillinger ser en Begyndelse til Kjøbenhavns Befæstning, ser jeg med det Samme deri en Fare for vort Folks Selvstændighed. Det maa nemlig befrægtes om Forsværsagen, om Befæstningsagen, at den vil være det Samme som en Befæstelse af Magten for den lille Del overfor den store Del af Folket, og jeg tror aldrig — det er nu min Mening — at Folket nogensinde vil komme til sin Ret, saalange de behandle vore Interesser og vore indre Anliggender paa den Maade. Jeg tror, at det er meget farligt at fortsætte paa den Vej, navnlig med Hensyn til det egentlige Forsværsvæsen. Skulde det vise sig, at denne Kanonbevilling skulde vinde Tilslutning og føres igjennem istæn, saa maa naturligvis et Mindretal finde sig deri. Men jeg har dog den Mening, at det Skridt, vi her staa i Begreb med at gjøre, har den offentlige Mening imod sig. Jeg har den Mening, at i det Tilfælde skulle vi være meget varsomme med at gaa ind paa en Forsværsplan og med her i en Hast at vedtage en Bevilling, som Folket Landet rundt vil sige Nei til og misbillige i høi Grad. Naar jeg stemmer mod denne Kanonbevilling, da er det ikke af Hensyn til de Moderate. Det er af Hensyn til mit Standpunkt i denne Sag og af

Hensyn til det Forhold, som der har været i den Tid, jeg har været i denne Sal. Jeg misbilligede i høi Grad ifjor, at vi forfattede med de store Bevillinger paa dette Omraade, og jeg stemte ikke alene imod Bevillingerne, men jeg stemte imod hele Finansloven, og det, mente jeg, var fuldt berettiget, og jeg er til enhver Tid villig til at gaa med til det Samme iaar. Jeg skal gaa med, fordi jeg finder, at det er galt at gaa ind paa Bevillinger, og det uden Hensyn til Moderation, og uden Hensyn til nogen Paavirkning fra nogen Side. Jeg synes nok, at den Ordstrid, som fandt Sted imellem den ærede Ordfører og et andet æret Medlem, ikke var Noget værd, thi det forekom mig, som om jeg i Grunden begyndte at faae Kanonfeber. Det var, ligesom om det virkede paa den Maade, thi naar man hører saa dygtige Udtalelser fra to modsatte Sider, kan man næsten begynde at føle med sig selv Tvivl om, hvorledes man skal have Lov til at have en anden Mening end den, man hører fremfat paa en saa bestemt og, efter almindelig Betragtning, sagkyndig Maade; men, som sagt, jeg skal ikke gaa ind derpaa. Jeg tror, at vi her maa være berettigede til at have vor egen Mening, Enhver sin, og naar Afstemningen foreligger, og Resultatet foreligger, da gjælder det om, hvad Følgerne ville blive deraf. Thi gjøre vi Misgreb her, da komme de ikke den Enkelte herinde enten til Skade eller Fordel; men det er det almindelige Folk, der kommer til at lide derunder. Derfor mener jeg, at vi skulle være meget varsomme med de Beslutninger, vi fatte. Jeg er fuldstændig overbevist om, at det, vi komme ind paa her, er Noget, som har en vis Fare ved sig, og at Resultatet, hvis det bliver Resultat, som er foreslaaet af Flertallet, vil have den offentlige Mening mod sig, og dertil vil jeg ikke være med.

Alberti: Ogsaa jeg vil tilraade Thinget at forkaste Bevillingen til de to kruppske Kanoner og stemme for det Endringsforslag, som i den Henseende er stillet af det ærede Mindretal, og jeg maa meget beklage det og finder det endog pinligt, at mine nærmeste Meningsfæller ere gaaede ind paa at opfordre Thinget til en saadan Bevilling som den, der her er under Dmtale. Jeg vil paa ethvert Punkt modsætte mig denne Bevilling, og saa haaber jeg paa 3die Behandling, jeg venter slet ikke at seire her idag. De Grunde, som bevæge mig til at gaa i denne Retning, ere ikke politiske, og i den Henseende kan jeg gjerne slutte mig til det ærede Medlem fra Christianshavn (Paulsen), at vi ikke skulle blande Politik ind i Forsværsvæsenet. Jeg deler ikke den Tro, at Kjøbenhavn er udsat for et Bombardement, tværtimod har jeg den Mening, at Søforterne, saaledes som de nu ere, uden disse Kanoner maa være istand til at afværge Bombardement, om en Fjende